

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **T. S.**, bytem X, státní příslušnice Ukrajiny, zastoupena Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, 160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2016, č. j. OAM-1085/ZA-ZA02-P06-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2016, č. j. OAM-1085/ZA-ZA02-P06-2015, jímž bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobkyni neuděluje.

Žalobkyně napadla výše uvedené rozhodnutí třemi žalobami postupně podanými u Okresního soudu pro Prahu-západ, u Městského soudu v Praze a u Krajského soudu v Praze. První dvě žaloby byly posléze postoupeny Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Dne 2. 6. 2016 Krajský soud v Praze usnesením č. j. 49 Az 14/2016 – 20 rozhodl o spojení věcí ke společnému projednání.

Žalobkyně v žalobě namítá porušení § 2. odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a porušení § 12 a § 14a zákona o azylu.

Konkrétněji pak žalobkyně uvádí, že žalovaný pochybil, pokud nevzal v potaz nebezpečí, jež jí hrozí ze strany jejího bývalého manžela, který se dožaduje vyplacení podílu na jí zprivatizovaném bytu. Žalobkyně se obává, že by jí manžel mohl nechat zlikvidovat, což by podle ní pro něj vzhledem k současné situaci na Ukrajině, kde se často ztrácejí lidé, bylo snadné.

Žalobkyně rovněž tvrdí, že žalovaný nepřiznáním mezinárodní ochrany porušuje zásadu nenavracení (*non refoulement*), která měla být v jejím případě uplatněna, neboť situace na Ukrajině se v poslední době zásadně zhoršuje. Toto zhoršení vyplývá i ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí, kterou žalobkyně připojila k žalobě. V této zprávě ministerstvo vyzývá občany České republiky k obezřetnosti, cestují-li mj. do Dněpropetrovské oblasti. Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, není Ukrajina na seznamu bezpečných zemí. Také odkazuje na blíže nespecifikované vyjádření Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z října 2015, podle něhož mohou dostat azyl i osoby, které pobývají mimo svou vlast z jiného důvodu, došlo-li v průběhu jejich pobytu v zahraničí k podstatnému zhoršení situace v jejich domovské zemi. Protože žalobkyně žádným způsobem nenarušuje veřejný pořádek či veřejné zdraví, měla by v jejím případě být zásada nenavracení uplatněna.

Závěrem žalobkyně tvrdí, že materiály, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel a které jsou součástí správního spisu, nejsou aktuální a neposkytují skutečný obraz současné situace na Ukrajině. V této věci žalobkyně opět poukazuje na výše zmíněné vyjádření Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a vyhlášku č. 328/2015 Sb.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobních námitek. Uvádí, že neprokazují tvrzená porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu a z toho důvodu navrhuje žalobu zamítnout. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, z něhož při svém rozhodnutí vycházel, s tím, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně sdělila, nebo vyšly při řízení najevo a opatřil si dostatečné množství podkladů, které považuje za přiměřeně aktuální, neboť pochází většinou z roku 2015.

Žalovaný dále poukazuje na to, že žalobkyně nikdy nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a ve své vlasti nevyvíjela žádnou politickou činnost. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany se žalovaný zabýval obavami žalobkyně z jejího bývalého manžela, které vyplývají z rodinně-majetkových sporů. Žalobkyně se však v této věci nikdy neobrátila na ukrajinské orgány veřejné moci. Žalobkyně před svým odjezdem z Ukrajiny žádné azylově relevantní potíže neměla, i protože žila v Krivoj Rogu v Dněpropetrovské oblasti, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhal a neprobíhá. Ze skutečnosti, že Ukrajina není na seznamu bezpečných zemí, nelze pro případ žalobkyně nic vyvozovat; na tomto seznamu není drtivá většina zemí světa a je tedy třeba v rozhodování o udělení mezinárodní ochrany postupovat individuálně, což žalovaný učinil. Uzavírá, že žalobkyně v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nebyla nijak zkrácena na svých právech.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti: o mezinárodní ochranu žalobkyně požádala dne 11. 12. 2015. Z předávacího protokolu cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, ze dne 11. 12. 2015, vyplynulo, že je žalobkyně vedena v evidenci nežádoucích osob, a to od 28. 4. 2015 do 29. 11. 2016. Součástí spisu je rovněž trestní příkaz vydaný Obvodním soudem pro Prahu 7 ze dne

11. 12. 2015, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z maření výkonu orgánu veřejné moci poté, co se zdržovala na území České republiky, ačkoli jí byl uložen trest vyhoštění. Ke své žádosti žalobkyně dne 29. 12. 2015 poskytla následující údaje: je osobou bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti, pravoslavná křesťanka. Uvedla, že s výjimkou nízkého krevního tlaku je zdravá. Je rozvedená a na Ukrajině má dva dospělé syny. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se bojí svého bývalého manžela, jenž jí vyhrožuje. Dále má strach ze situace na Ukrajině.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 12. 2015 žalobkyně dále uvedla, že na Ukrajině žila v městě Krivoj Rog (Dněpropetrovská oblast). Vzhledem k tomu, že jihovýchodní část Ukrajiny je okupována Ruskem, se bojí návratu; má strach o svůj život, se svými syny a sestrou nemá žádný kontakt a nemá se s nimi jak spojit. Tvrdila, že ruští vojáci ovládli Krivoj Rog a další města v Dněpropetrovské oblasti a současně to, že město je pod ochranou ukrajinské armády. Bojí se ohrožení v důsledku ozbrojeného konfliktu v oblasti a odvodu svých synů do armády. Dále uvedla, že se obává svého bývalého manžela; mají spolu spor o byt, který zprivatizovala a její bývalý manžel chce, aby mu vyplatila jeho podíl. Uznává, že na to má její bývalý manžel právo, avšak ani ona a ani její synové nechtěli byt prodat. Zároveň nepovažuje za nutné bývalého manžela vyplatit, protože ten jí v průběhu manželství nepřispíval na domácnost. Bývalý manžel jí od roku 2000 vyhrožoval fyzickou likvidací, avšak ona se nikdy neobrátila na ukrajinskou policii, protože to považuje za zbytečné, neboť tam má její bývalý manžel známé, kteří by jej ochránili. Do České republiky přijela poprvé v roce 2008 a o azyl zde nežádala, protože o to tehdy neměla zájem. Své obavy z války na jihovýchodě Ukrajiny nemůže vyřešit přestěhováním do jiné části Ukrajiny, protože v těch místech nemá příbuzné, k nimž by se mohla nastěhovat, což by preferovala i přes to, že je schopna se sama o sebe postarat a v České republice žije bez podpory příbuzných. Uvedla, že má v České republice už asi osm let přítele, jenž je českým občanem a s nímž žila v různých bytech a zařízeních, včetně dvou let na ubytovně Armády spásy. To ale již nemohla vydržet, a protože neměla jinou alternativu, požádala o mezinárodní ochranu. V České republice pobývá nelegálně od 16. 11. 2015, kdy jí skončila platnost posledního výjezdního příkazu. Po návratu na Ukrajinu se obává toho, že by jí mohl najít manžel a zabít ji.

Podle správního spisu shromáždil žalovaný následující podklady pro posouzení žádosti:

- žalobkynin výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 29. 12. 2015,
- informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, září 2015, ze dne 26. 10. 2015,
- zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16. května až do 15. srpna 2015 ze dne 15. 8. 2015,
- zprávu organizace Freedom House ze dne 28. 1. 2015,
- výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015,
- zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015,
- informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98848/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí,

- informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, o politické situaci na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, o postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, o postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, o možnostech přestěhování se v rámci Ukrajiny, o možnosti vyhledat pomoc v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci.

Žalobkyně se dne 4. 2. 2016 seznámila s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vyjádřila se k nim tak, že se týkají pouze situace na východě Ukrajiny, nemapují současný politický vývoj na Ukrajině (např. aktivity Právěho sektoru) a vzrůstající moc kriminálních struktur; doplnění podkladů nenavrhl. Rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 2. 2016, žalobkyně s ním byla seznámena dne 10. 3. 2016 a nyní je napadá žalobou.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 11. 12. 2015, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud však konstatuje, že v dané věci žalobkyně v žalobě ani v jejím doplnění neuvedla žádné nové skutečnosti, které by neuvedla již v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu platí: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti [...] b) mučení nebo nelidské či ponižující

zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 2. odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, 68 odst. 3 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

První řádnou žalobní námitkou je tvrzení, že správní orgán nevzal v potaz nebezpečí, které žalobkyni hrozí ze strany bývalého manžela, který ji údajně hodlá zabít kvůli sporu o byt. Jde o spor o byt, který žalobkyně zprivatizovala. Uznává, že její bývalý manžel má na vyplacení svého podílu z ceny bytu právo, avšak protože on nikdy nepřispíval na chod domácnosti, ona se s ním vyrovnat nechce.

Újma na zdraví (životě), kterou je žalobkyni vyhrožováno ze strany soukromé osoby (bývalého manžela), není v příčinné souvislosti s její politickou činností [§ 12 písm. a) zákona o azylu] a ani není motivována rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani zastáváním určitých politických názorů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Jak vyplynulo z tvrzení žalobkyně, jediným motivem výhrůžek je snaha o získání finančního obnosu jakožto vyrovnání za žalobkyní vlastněný byt. Udělení azylu podle § 12 zákona o azylu tudíž již z tohoto důvodu vůbec nepřichází do úvahy.

Soud se dále zabýval otázkou, zda by žalobkyni na základě zmíněných skutkových okolností v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ze skutečností uvedených žalobkyní v rámci správního řízení vyplynulo, že má být vystavena hrozbě vážné újmy ze strany soukromé osoby, nikoliv ze strany státních orgánů.

Pokud jde o otázku, zda je možné podřadit situaci žalobkyně pod § 14a odst. 1 a 2, je třeba v první řadě zdůraznit, že aby bylo možno přiznat žalobkyni doplňkovou ochranu, muselo by dojít k současnému naplnění pěti kumulativních podmínek: žadatel (1) se musí

nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.

Z § 2 odst. 6 zákona o azylu plyne, že za původce vážné újmy se považuje rovněž soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před touto vážnou újmou. Co se rozumí odpovídajícím způsobem zajištění ochrany, definuje § 2 odst. 5 zákona o azylu.

Také z článku 6 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“) vyplývá, že původcem pronásledování může být i nestátní subjekt. To však pouze za podmínky, že stát nebo mezinárodní organizace nejsou schopni proti těmto pronásledovatelům zajistit ochranu.

Žalobkyně se na orgány veřejné moci na Ukrajině se svými obavami nikdy neobrátila, protože to považovala za zbytečné. Za situace, kdy žalobkyně není s to své obavy z pasivity ukrajinských orgánů veřejné moci nijak doložit, byť třeba jen vlastní negativní zkušeností, a zároveň netvrdí nic, z čehož by vyplývalo, že se na orgány veřejné moci z objektivních příčin obrátit nemůže [například, z důvodu, že účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy v zemi žadatele vůbec neexistuje, žadatel ke státním orgánům nemá z nějakého důvodu vůbec přístup, nebo z jiného důvodu vyplývajícího ze specifického postavení žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62)] nelze mít bez dalšího za to, že nemůže využít ochrany státu, jehož je státní občankou, což je jedna z kumulativních podmínek pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2. Nad rámec uvedené argumentace, která je sama o sobě dostačující, soud uvádí, že pokud žalobkyni – jak v průběhu řízení sama uvedla – bývalý manžel vyhrožuje již od roku 2000 a ona sama v České republice pobývá již od roku 2008, aniž požádala o azyl dříve, zjevně se ani jí samotné obava z jednání bývalého manžela nejevila jako reálná. O mezinárodní ochranu je ale nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost jak z hlediska zeměpisného, tak časového, což žalobkyně (vzhledem k tomu, že mezi jejím přicestováním do České republiky a podáním žádost o mezinárodní ochranu uplynulo sedm let) neučinila.

Druhou žalobní námitkou je tvrzení, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zásadu nenavrácení (*non refoulement*), a to s ohledem na zhoršující se situaci v Dněpropetrovské oblasti, ze které žalobkyně pochází. Zásada *non refoulement* je dovozována z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zavazuje signatářské státy k tomu, že nejen nesmí nikoho mučit nebo podrobit nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, ale ani nesmí nikoho vydat či vrátit do země původu nebo do třetí země, kde by mu takové zacházení hrozilo. Žalobkyně však v řízení o mezinárodní ochraně netvrdila a ani nevyšlo najevo, že by jí v důsledku situace na Ukrajině hrozilo mučení či nelidské a ponižující zacházení. Z podkladů obsažených ve správním spise, které z části pochází od vysoce důvěryhodných mezinárodních institucí (včetně Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jehož vyjádření se žalobkyně v žalobě dovolává), vyplývá, že tzv. totální válka, s níž je spojeno svévolné (nerozlišující) násilí, s nímž by bylo porušování čl. 3 Úmluvy spojeno, panuje výhradně v Doněcké a Luhanské oblasti. Oproti tomu situace ve zbylé části Ukrajiny, včetně místa posledního bydliště žalobkyně, je stabilizovaná. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, který nedospěl k závěru, že by žalobkyni z důvodu obecné situace na Ukrajině hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou. Pro úplnost soud dodává, že nespatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s žalobkyní uváděným (avšak blíže nespecifikovaným) vyjádřením Úřadu vysokého komisaře

OSN pro uprchlíky, podle něhož občané Ukrajiny, kteří žili v zahraničí ještě před vypuknutím války, se po jejím vypuknutí mohli stát uprchlíky *sur place*. V případě žalobkyně totiž z řízení nevyplynulo nic, na základě čeho by bylo možno učinit závěr, že se uprchlíci *sur place* stala.

Třetí žalobní námitkou žalobkyně namítá, že žalovaný vyšel z podkladů, které nejsou aktuální, tedy porušil § 3 správního řádu. Soud konstatuje, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 11. 12. 2015 a žalovaný o ní rozhodl 19. 2. 2016. Naprostá většina podkladů pochází z roku 2015. Takové podklady soud považuje za přiměřeně aktuální i s ohledem na to, že z veřejných zdrojů není známo nic o tom, že by v průběhu roku 2015 došlo k zásadním změnám či dokonce zhoršením ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny. Podklady, z nichž žalovaný vycházel, shodně popisují, že situace na Ukrajině v oblastech, které jsou pod kontrolou ukrajinské vlády (což jsou všechny části země mimo okupovaný Krym a Doněckou a Luhanskou oblast) je stabilizovaná. Žalobkyně pochází z Dněpropetrovské oblasti, která sice sousedí s Doněckou oblastí, avšak město Krivoj Rog, kde bylo poslední bydliště žalobkyně, je od této oblasti vzdáleno více než 200 kilometrů.

Skutečnost, že Ukrajina není na seznamu bezpečných zemí, neznamená bez dalšího, že by měla být žalobkyni přiznána mezinárodní ochrana, stejně jako by přítomnost Ukrajiny na tomto seznamu neznamenala automatické zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Institut tzv. bezpečné země a s ním související seznam bezpečných zemí jsou pouhé pomůcky, které slouží ke zrychlení řízení o mezinárodní ochraně; ani přítomnost ani nepřítomnost země na tomto seznamu však nezbavuje žalovaného povinnosti posoudit každou žádost individuálně. Skutečnost, že Ministerstvo zahraničních věcí vyzývá občany, aby byli při cestách do mj. Dněpropetrovské oblasti obezřetní, rovněž není důvodem, na základě kterého by žalobkyni měla být bez dalšího přiznána mezinárodní ochrana, neboť výzva směřovaná českým občanům k obezřetnosti při cestování má zcela jiný obsah, než žalobkyně dovozuje (tj. že by v této oblasti bez dalšího hrozila všem vážná újma). Ministerstvo zahraničních věcí takováto varování pravidelně vydává i ve vztahu k zemím, kde žádný válečný konflikt neprobíhá a pro jejich obyvatele tam žádné riziko nehrozí (námitkou například Turecko či Podněstří). Tato námitku tedy považuje soud za nedůvodnou.

Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, žalovaný se vypořádal se všemi žalobkyní uvedenými důvody z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, v odůvodnění rozhodnutí shrnul skutkový stav zjištěný na základě zpráv o zemi původu a vyložil úvahy, jimiž se řídil při jeho podřazení právním normám upravujícím formy mezinárodní ochrany.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. dubna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová